

Като стигналъ до портата, гледа — двора пълненъ. Моми, ергени, булки, баби, дечица. Играятъ, та се кжсатъ.

— Брей, че много свѣтъ — рекълъ си Глупчо. — И всички ергени все съ нови потури, алени пояси и кривнати калпаци. Я да си извадя крайчеца на пошчето надъ пояса, че току-вижъ загубилъ съмъ се. Какъ ще се позная после между толкова хора?

Измъкналъ крайчеца на шареното си пошче надъ

пояса, па влѣзълъ. Игралъ, ихкалъ, гледа по едно време — срещу него момъкъ, а отъ пояса му се подава шарено пошче. Попипалъ се Глупчо: на неговия поясъ нѣма пошче.

— Майчице, загубихъ се — прошепналъ Глупчо. Па отишълъ при момъка и го попиталъ:

— Абе байо, това пошче да не е било загубено, че да си го намѣрилъ?

— Не съмъ го намѣрилъ. Мое си е.

— Ами ти ли го запъхна на пояса си?

— Азъ ами, чева не си ти.

— Хубава работа! Щомъ като е тѣй, ти си тогава азъ. Ами азъ кой съмъ?

— Кой си ти ли? — очудилъ се момъкътъ. — Тебъ, байно, май множокъ сж те калесали. Хортувашъ като пиянъ. Какво искашъ?

